

Het geheim van de spiegel

Roel Braams

Tekst en illustratie: Roel Braams

Tekstredactie en lay-out: Christel van Capelleveen en Gert Oosterhuis

ISBN 9789464051896

© 2020

Niets uit deze uitgave mag worden gedigitaliseerd in een computerbestand of verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van opnamen, druk, fotokopiëren of op enig andere wijze zonder voorafgaande schriftelijk toestemming van: In FluX Consult, K.v.K. 24407458, mobiel 06 54 65 85 85, e-mailadres *influxconsult@outlook.com*

Het geheimzinnige kasteel

Waarom ging hij er naartoe? Ze hadden hem nog zo gewaarschuwd? Maar Lars is een nieuwsgierige en eigenwijze jongen die nergens gevaar in ziet.

Op de top van de heuvel van het dorp ligt een oud en verlaten kasteel dat al jaren te koop staat. Na twintig jaar is er nog geen koper voorbij gekomen. Naar verluidt omdat er vreemde verhalen over het kasteel de ronde doen. Het kasteel dateert uit de 15e eeuw en de verhalen liegen er niet om. De oudste nog levende dorpsbewoners weten al jaren te vertellen dat iedereen die daar naar binnen gaat, het niet meer kan navertellen. Sommigen zeggen zelfs dat het kasteel is behekst en dat de geest van de eerste bewoner - baron Hendrik van Landgraaf - er nog steeds rondhangt. Lars vindt de verhalen maar overdreven en gelooft ze niet. Hij besluit om nu zelf maar eens poolshoogte te nemen, hoewel zijn vader hem verboden heeft om ook maar in de buurt van het kasteel te komen.

Het is een mooie dag midden in de zomervakantie. De zon staat hoog aan de hemel.

Zonnestralen schijnen hun licht over het uitgestrekte landschap, waar zwaluwen hoog boven de huizen vliegen. Fluitend loopt Lars door de wijngaarden. Het is nog een hele klim om bij het kasteel te komen. Lars weet van zijn vader dat het een van de hoogste heuvels in de wijde omgeving is en dat het een prachtig uitzicht biedt over het Limburgse landschap. Door de schitterende vergezichten zie je overal beekjes stromen, waar Lars vaak met zijn vader gaat vissen om forellen te vangen.

Als hij halverwege de steile heuvel is, hoort hij de stem van een meisje.

“Hé, hallo, waar ga jij naartoe?”

Lars kijkt opzij en ziet Jasmijn staan, de dochter van de smid. Lars komt vaak bij de smid, die onmisbaar is voor het dorp. Hij maakt voor alle boeren in de weide omtrek gereedschap als schoppen, ploegen, schoffels en harken. Gisteren heeft Lars bij hem nog nieuwe hoefijzers voor het paard van zijn vader besteld. Lars glimlacht en loopt naar Jasmijn.

“Wil je weten waar ik naartoe ga? Ik ga een kijkje nemen in het kasteel...,” zegt Lars vrolijk.

“Wat! Ben je gek geworden? Er is nog nooit iemand teruggekomen die daar naar binnen is

gegaan!” zegt Jasmijn, terwijl ze met haar wijsvinger op haar voorhoofd tikt. Lars moet lachen en haalt zijn schouders op.

“Ach, wie gelooft die verhalen nou?”

“Nou, ik. Mijn vader vertelt dat er ’s nachts vreemde geluiden uit het kasteel komen. Zelfs de schapen blijven op afstand. Dat kun je zien aan het hoge gras rondom het kasteel,” zegt Jasmijn heel serieus.

“Wat een kletspraat. Het is allemaal verbeelding. Weet je wat? Ga mee! Dan kan je het zelf zien,” zegt Lars.

“Van mijn leven niet. Het is daar niet pluis. En ik moet weer naar huis, want ik heb net twee broden gekocht. Mijn moeder wacht op mij.”

“Oké, als je bang bent, blijf je maar hier,” zegt Lars een beetje pesterig. Het lijkt hem wel leuk als ze meegaat.

“Ik ben helemaal niet bang,” zegt ze stoer.

“Nou, bewijs het dan maar,” gaat Lars door.

“Trouwens, al zou ik het willen, er staat een enorm hoog hek om het kasteel. Dat is wel vier meter hoog. Hoe denk je daar binnen te komen?,” vraagt ze.

“We klimmen er gewoon overheen,” zegt Lars dapper.

“Nou, dat wil ik je nog wel eens zien doen.”
Jasmijn vindt het eigenlijk best wel eng, maar ze begrijpt dat ze er nu ook niet meer echt onderuit komt.

“Oké, ik loop met je mee, maar ik ga echt dat spookkasteel niet in als je dat soms denkt.”

Lars begint te schateren.

“Ik geloof niet in spoken,” zegt hij. Jasmijn haalt haar schouders op.

“Als jij het zegt, zal het wel zo zijn.”

Samen beginnen ze aan de beklimming van de heuvel. Na een half uur klimmen en klauteren, staan ze voor het hek. Uitgeput laten ze zich in het gras vallen. Lars kijkt omhoog en fronst zijn wenkbrauwen.

“Nou, ik had niet verwacht dat het hek zó hoog zou zijn.”

“Dat heb ik toch gezegd,” antwoordt Jasmijn eigenwijs.

“Ik verzin wel wat,” zegt Lars. Hij gaat rechtop staan en wijst in de verte.

“Kijk, daar staat een hooiwagen. Als wij die naar het hek toe duwen, kunnen we er op klimmen en dan laten we ons aan de andere

kant langs de spijlen langzaam naar beneden glijden. Appeltje eitje,” zegt Lars vrolijk.

“Nou, vooruit dan maar,” zegt Jasmijn. Met veel gepuf en met alle kracht die ze nog hebben, duwen ze de hooiwagen richting het hek. Ze klimmen via de hooibalen naar de top die gelukkig precies aansluit met de bovenkant van het hek. Voorzichtig laten ze zich aan de andere kant naar beneden glijden.

“Zie je, een fluitje van een cent,” zegt Lars.

“Ja, en kijk! In de verte zie je al een stukje van het kasteel,” zegt Jasmijn. Het kasteel ligt verscholen tussen ontelbare hoge bomen.

“Kom, laten we doorlopen,” roept Lars enthousiast. Hij krijgt er steeds meer zin in om het geheimzinnige kasteel te ontdekken.

Ze lopen verder door de kasteeltuin, langs de oude boomgaard. Jasmijn kan de verleiding niet weerstaan en plukt snel nog wat appels, die ze in haar rugzak doet. Een stuk verderop staan ze even stil bij een grote vijver, waar acht oude standbeelden omheen staan. De gezichten van de beelden zijn niet meer goed zichtbaar; ze zijn aangetast door de tijd. De helft van de beelden

zijn overwoekerd door klimopplanten en brandnetels.

“Het lijken wel geesten...,” zegt Jasmijn.

“Misschien komen ze ‘s nachts wel tot leven” zegt Lars met een glimlach.

“Hé, hou op zeg.”

Jasmijn moet meteen weer denken aan de enge verhalen die haar vader over het kasteel heeft verteld. Ze lopen door, tussen de prachtige, oude beukenbomen. Zodra ze voorbij de laatste bomen zijn, zien ze het verlaten kasteel staan.

“Wauw!” roept Lars enthousiast.

Ademloos kijken ze naar het kolossale adellijke ridderslot, dat zes enorme torens telt. Het kasteel is wel zo'n tachtig meter breed, tien meter hoog, zestig meter lang en gebouwd van geelkleurige mergelstenen. Eromheen zie je de resten van een oude slotgracht die door de jaren heen is opgedroogd.

“Wat een hoogte..., maar waarvoor zitten al die gaten in de muren?” vraagt Jasmijn.

“Dat zijn gaten om doorheen te schieten. Dat deden ze vroeger om de vijand tegen te houden.”